

Número 86

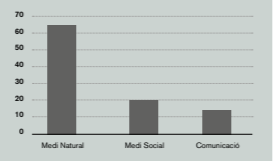

Publicació de la Fundació Privada BetàniaPatmos

Època 2a Any XXIX Primavera 2016

PARLEM-NE

Sumari

<p>De la crònica de la primera pedra... ...al futur immediat de l'Escola BetàniaPatmos</p> <p>3</p>	<p>FORMEM PERSONES</p> <p>El moviment com a base de desenvolupament</p> <p>Davant d'un faristol. La Lliga de Debat de Secundària i Batxillerat</p> 	
<p>REFLEXIONS</p> <p>Com vas de solidaritat? Salud y educación van de la mano</p> <p>12</p> 	<p>LA VIDA A L'ESCOLA</p> <p>Die Gaußhule besucht Escola BetàniaPatmos</p> <p>15</p> 	<p>L'ALUMNE ESCRIU...</p> <p>Si no en parlem, no existeix? El conflicte sirianès vist pels alumnes de Batxillerat</p> <p>93%</p> <p>Adiós con el corazón. La segunda del 98</p> <p>16</p>
<p>ENS UNEIX BETÀNIAPATMOS</p> <p>India: A land of contrasts El fenómeno alemán</p> <p>20</p> 	<p>L'ESCOLA + SOSTENIBLE</p> <p>L'Educació ambiental a l'Escola BetàniaPatmos</p> 	<p>ACTIVITATS</p> <p>PROJECTE HOME: La música crea vincles comunicatius i de cooperació amb escoles de tot el món</p> <p>26</p>

PARLEM-NE
Fundació Privada BetàniaPatmos
Av. Mare de Déu de Lorda, 2-16
Barcelona 08034
Tel. 932 521 900
www.betania-patmos.org
info@betania-patmos.org

Direcció
Jacint Bassó i Parent i Ricard Pol

Consell de redacció
Toni Majó, representant de l'Associació de Mares i Pares
Pilar Gallardo, professora de llengua i literatura castellana
Eva Macau, responsable de Comunicació i Imatge
Josep Maria Clavell, Xavier Ciurans, Maite Díaz, Jaume Feixas i Aureli Redon, caps dels departaments didàctics
Carla Bové i Miguel Mateo, alumnes
Elija Hernando, presidenta de l'Associació d'Antics Alumnes

Assessorament lingüístic
Pilar Gallardo

Disseny de portada i contraportada
Carme Dapena i Josep Àngel Gan, professors d'art

Disseny i compaginació
Pixtín, estudi de disseny i comunicació

Tiratge
1.800 exemplars

De la crònica de la primera pedra...

Ricard Pol, director general, i Jacint Bassó i Parent, director docent

El dijous 25 de febrer va celebrar-se l'acte d'inauguració de la primera pedra a les noves instal·lacions de l'Escola BetàniaPatmos. L'efemèride va produir-se a les dues del migdia enmig d'un dia radiant que, des del lloc escollit, permetia veure unes vistes fantàstiques, a tocar del campanar del Monestir de Pedralbes, sobre la Ciutat de Barcelona, la Muntanya de Montjuïc i el Mar Mediterrani. A l'acte van ser-hi presents un centenar de persones de totes les edats en representació de tota la comunitat educativa: els infants i els joves que estudien a l'Escola, antics alumnes, mestres i professors, membres del personal d'administració i serveis, pares i mares, membres de l'equip directiu, del Consell Escolar, del Patronat de la Fundació i empreses que participen en el disseny, la construcció i el seguiment de les noves instal·lacions. Presidia l'acte el senyor Josep Lluís Bonet, president de la Fundació BetàniaPatmos, successor de l'anterior president, el senyor Paco Bosser, i de l'altre anterior i primer, senyor Luís Basté, els quals han mantingut viu l'esperit fundacional de la institució al servei de l'educació i de l'ensenyament.

L'acte va començar amb unes paraules de la direcció de l'Escola. «Des del 6 d'octubre de 1941, data d'obertura de l'Escola Betània al carrer Plató de Barcelona, fins al dia 25 de febrer de

2016, han passat moltes i moltes coses. Per raons diferents, però sempre encadenades, són anys molt significatius el 1941 (obertura de l'Escola Betània), els 1959 i 1960 (obertura de l'Escola Patmos i adquisició dels terrenys actuals), el 1975 (aliança de les dues escoles, Betània i Patmos, ara BetàniaPatmos), el 1984 (constitució de la Fundació), els 2000 i 2002 (construcció de l'edifici de serveis i de Batxillerat, i ampliació de la finca) i el 2015 (inici de les obres actuals). Si ens hi fixem bé, hi ha una mena de talls, de sediments cronològics, que marquen un ritme de creixement i d'expansió, impulsos potents que reforcen el bategar diari de la nostra Escola. Avui signifiquem un d'aquests moments, una diàstole institucional que transformarà novament el cos arquitectònic i urbanístic de BetàniaPatmos per millorar encara més el nostre projecte i esdevenir tots plegats més pacífics, més lúcids, més cordials i més lliures.»

A continuació va procedir-se a l'enfonament de la primera pedra dins de la qual hi ha un cilindre que conté set elements. De primer, una portada de la premsa diària del 7 d'octubre de 1941 (el dia 6 va ser dilluns i els dilluns no hi havia premsa!); després, dues portades de la premsa del dia 25 de febrer d'enguany; una pedra de granit dels centenars de tones de pedralba que s'han

extret; un fragment d'acer del punxó mecànic que no ha parat d'esberlar la roca i de trencar-se ell mateix; un exemplar d'*El simbolisme d'uns noms* (els noms de Betània i de Patmos) i un paper de barba amb la firma de tots els assistents. Un cop dipositat el cilindre i enfonsada la pedra, totes les persones van poder tirar una palada de terra sobre el bloc situat a la darrera planta del nou edifici.

Per acabar, el president de la Fundació va dirigir-se als assistents. «Avui és un dia feliç perquè hem dipositat una fita més de les moltes fites que al llarg dels anys s'han anat instal·lant. Aquesta nova primera pedra és la suma de molts esforços iniciats pels fundadors, les famílies, el personal de l'Escola i, sobretot, els alumnes, és a dir, tota la comunitat educativa. Ara estem projectant l'Escola cap al futur, però ho fem amb el convenciment que mantenim uns valors fundacionals que són del tot vigents: austeritat, exigència, curiositat, il·lusió, esperit crític, intel·ligència i, a més, coneixement. És també el moment d'agrair aquest esforç històric i de donar les gràcies. Però ara és el moment de parlar d'esperança, de confiança en el futur, sobretot per als infants i els joves, perquè puguin construir la seva trajectòria, sàpiguen fer coses pels altres i siguin feliços amb ells mateixos.»

...al futur immediat de l'Escola Betània Patmos

Aquest acte va celebrar-se, com hem dit abans, el 25 de febrer, però les obres van començar l'estiu passat després de la reorganització de tota la finca i els nous traçats dels carrers adjacents, per tal de poder fer la magna actuació present. Al vestíbul de l'edifici actual d'Infantil i a la recepció de l'edifici de serveis i Batxillerat hi ha exposades un seguit d'imatges que mostren part del projecte en construcció. Són les mateixes que es poden veure en aquestes dues pàgines.

Quan les obres estiguin acabades, això serà d'aquí a un any i mig aproximadament, la fesomia de l'Escola haurà canviat gràcies a quatre elements principals. De primer, per la construcció d'un nou edifici d'Educació Infantil que donarà resposta arquitectònica a bona part de les preguntes que l'educació actual està plantejant en relació als espais esco-

lars entesos com uns escenaris d'aprenentatge permanents, polièdrics i col·laboratius, sense abandonar, però, el sentit pràctic que dona resposta a les necessitats diàries que tots els edificis públics han de preveure. De segon, la disposició d'un gran espai a l'aire lliure per al joc i l'esport, amb nova pista esportiva al costat mateix de l'edifici d'Educació Infantil, que serà usada no només pels més petits sinó també per tots els altres nois i noies de l'Escola. De tercer, el soterrament d'un pàrquing per a un centenar de vehicles just sota la pista esportiva que alliberarà tota l'Escola de vehicles; un guany excepcional per practicar la salut del silenci i la tranquil·litat del passeig. I quart, una nova entrada a l'Escola per a totes les persones, dels més petits als més grans, amb un gran espai de benvinguda i de confluència de camins que permetran accedir a totes les edificaci-

ons, un d'ells, òbviament, una nova rampa que de mica en mica anirà guanyant perimetralment alçada fins a connectar amb la bifurcació actual de Primària o Secundària, allà on segurament hi haurà el monòlit de les quatre Bones Paraules.

Aquests quatre elements, edifici d'Infantil, pista esportiva, aparcament soterrat i nou urbanisme d'acolliment i passejada, donaran a l'Escola una cara nova, una expressió facial oberta a la ciutat, al mar i al món, que convidarà a entrar i a descobrir, muntanya amunt, aquest campus esplèndid dedicat a l'educació i al coneixement. Quan ara ja fa molts mesos, vam començar a idear tot aquest projecte, vam explicar a l'equip d'arquitectes un seguit de conceptes que havien de configurar la personalitat de la nova construcció. Pensàvem en una escola còmoda, diàfana, proporcionada, sense racons ni

excessos; una escola plàstica, permeable, flexible, adaptable a les necessitats canviants; una escola atractiva, lluminosa, moderna, d'una sensualitat austera; una escola significativa, que fes possible el coneixement i l'experimentació, sense oblidar la força dels símbols; i, sobretot, una escola sostenible i respectuosa amb el medi, no només per les dimensions històrica i cultural del lloc, sinó sobretot per l'entorn natural que l'acull, els faldars boscosos de Collserola, fent possible l'estalvi energètic i l'aprofitament de l'aigua, d'acord amb l'eficàcia dels materials i dels processos constructius. En definitiva, una escola sentida, connectada, reflexiva i expansiva alhora. En dues paraules, feliçment orgànica!

Pedralbes, 18 de març de 2016

Formem persones

El moviment com a base de desenvolupament

Sandra Aguilà i Ferran Canals, especialistes en psicomotricitat a Educació Infantil

«M'ho van explicar i ho vaig oblidar,
ho vaig veure i ho vaig entendre,
ho vaig fer i ho vaig aprendre.»
Confucí, filòsof xinès del segle V aC

«L'exercici encén el cervell», afirma John Ratey, professor de psiquiatria a l'Escola de medicina de Harvard. A partir d'aquesta frase i de la certesa, extreta de la lectura de diversos autors, que l'home durant el seu procés evolutiu ha construït el seu propi cervell amb el moviment, se'ns plantegen dues preguntes a les quals intentarem respondre en aquest article.

- La societat actual dóna resposta a aquesta realitat i a aquestes necessitats?
- Quina incidència té la pràctica psicomotriu en els infants com a eina de desenvolupament en la globalitat de les diferents àrees d'aprenentatge?

La societat actual tendeix, des de fa més d'una dècada, a una activitat molt més sedentària; tot està a l'abast de tot-hom sense haver-hi cap necessitat de moviment. L'era de les noves tecnologies fa que amb un clic obtinguem tot allò que desitgem o volem des de qual-sevol lloc i sense cap esforç que impliqui executar cap acció motriu. Diversos neurocientífics comencen a exclamar (i en alguns casos a almar-nos-en) que els estudiants necessiten moure's, cosa que cada cop passa menys. Per tant, a primer cop d'ull, sembla que la societat actual no dóna una resposta positiva a aquesta gran necessitat.

Partim de la creença que la motricitat, la psicomotricitat i el moviment impliquen un seguit d'experiències basades en la possibilitat de viure situacions reals, fet que ajuda a potenciar la significativitat de l'aprenentatge. Aquests tres conceptes, doncs, permeten a l'infant «experienciar» (suma d'experiència i vivència) i, per tant, juguen un paper fonamental i de vital importància en el desenvolupament i aprenentatges dels nostres infants en l'etapa d'Educació Infantil.

Tradicionalment, la pedagogia ha basat les seves propostes en la intuïció raonada o l'experiència dels professionals. Tanmateix, el gran desenvolupament de la neurociència cognitiva comença a permetre un enfocament complementari dels processos d'aprenentatge.

Sense perdre de vista aquest necessari punt de referència que defensa la importància pedagògica de la psicomotricitat i l'educació física, hem decidit endinsar-nos en una nova cultura, més crítica i fonamentada en el mètode científic. Així doncs, des de la perspectiva de la neurociència, la neurodidàctica i la neuroeducació, us convidem a realitzar amb nosaltres i els alumnes més petits de l'Escola el meravellós viatge del procés d'aprenentatge en el qual **l'organisme és un tot integrat** en el seu funcionament, un tot que cobra unitat a través del diàleg constant entre el cervell i el sistema múscul-esquelètic.

El marc teòric

Durant els últims anys, l'àrea d'investigació de l'aprenentatge i el control motor s'ha convertit en un camp estretament relacionat amb el processament de la informació en neurociència. Són molts els autors que estableixen una estreta i convincent relació entre el desenvolupament perceptivomotriu i el desenvolupament del sistema nerviós, autors que consideren la motricitat i la percepció bases fonamentals del neurodesenvolupament, especialment en les primeres etapes de la infància.

En efecte, la neurologia insisteix cada vegada més que no és només la ment qui produeix pensament; és aquesta unitat cos-ment a què fem referència anteriorment la que el construeix, i és precisament des d'aquest punt que volem fer una mirada a l'adquisició de l'aprenentatge i a com les accions motrius intervenen en ell.

L'aprenentatge està basat en la connectivitat de les nostres neurones, és a dir, a connectar quantes més àrees siguin possibles del cervell. Així, aquell aprenentatge que aconsegueix mobilitzar emocions, racionalitat, presa de

decisions i memòria serà un aprenentatge molt més fàcil de recuperar de forma voluntària i conscient i, d'aquesta manera, d'aplicar-lo quan sigui necessari en situacions noves. Això és especialment important que succeeixi en l'etapa de la primera infància, ja que és el moment en què més connexions neuronals s'estan formant.

El principal motor de l'aprenentatge és la imitació. *Imitar*, segons el *Diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans* significa «fer la mateixa cosa que un altre» o «prendre per model alguna cosa». David Bueno, investigador de genètica i expert en neurociència, diu que imitem perquè tenim un determinat tipus de neurones, les mirall (*mirador neuron*), que permeten reflectir en el nostre interior allò que veiem fora no només en l'àmbit motor, sinó en l'àmbit de la motivació, de la creativitat i de les emocions.

Una forma de fomentar el treball d'aquestes neurones és l'aprenentatge cooperatiu, raó per la qual creiem que els escenaris que es creen dins de la sala de psicomotricitat són idonis perquè això succeeixi. Aquest treball no significa que dividim i col·loquem els nostres

alumnes en grups per tal que treballin junts, sinó que el treball cooperatiu és una eina en la qual els alumnes, per si mateixos, s'organitzen en grups per tal d'aconseguir fites o objectius comuns.

D'aquest punt se'n deriva un altre, estretament relacionat. Parlem de la motivació. Quan tenim estrès és impossible aprendre, diu Anna Forés, doctora en Ciència de l'Educació i experta en neurodidàctica. Hem de crear escenaris d'aprenentatge on puguin ser ells mateixos, tinguin confiança en si mateixos i, en definitiva, estiguin motivats per aprendre.

Sota aquests indicadors és quan podem demanar als nostres infants i alumnes el millor i màxim de cada un d'ells. Motivar i estimular, voler aprendre i voler saber. La motivació no s'aconsegueix d'una forma passiva; l'alumne ha de ser el subjecte actiu dins de l'aula tant mentalment com físicament.

Hem vist com s'adquireix l'aprenentatge i com el treball cooperatiu i la motivació són dos punts forts que fomenten i intervenen en el desenvolupament neuronal dins del treball motriu que fem a psicomotricitat. Un últim punt fort d'aquest marc teòric, al qual volem fer referència, és la plasticitat neural.

La neuroplasticitat o plasticitat sinàptica descriu els mecanismes pels quals el cervell és capaç de canviar a través de l'experiència i és la base del nostre aprenentatge. Això significa que el nostre cervell no és un òrgan fisiològicament estàtic sinó que canvia al llarg de la nostra vida. La irisina, una proteïna/hormona, s'encarrega d'afavorir la plasticitat neural. Aquesta substància, descoberta per un equip d'investigadors de la Universitat de Harvard el director del qual és Bruce Spiegelman, es produeix en els músculs durant la pràctica esportiva i viatja dels músculs al cervell afavorint la plasticitat del nostre cervell.

«El treball cooperatiu és una eina amb la qual els alumnes [...] s'organitzen en grups per tal d'aconseguir fites o objectius comuns.»

Formem persones

expectatives i motivació necessàries per a la superació dels reptes que es proposen a les sessions.

Quan parlem de superació de reptes estem fent menció als diferents tipus de jocs que podem trobar depenent de l'etapa amb la qual treballem. Pel que fa a nosaltres, d'un a tres anys, trobem els jocs d'explosió motriu (inici del caminar, per exemple), els jocs de reassegurament (equilibris i desequilibris, els girs, els balancejos, les trepes, els arrossegaments i els salts), els jocs presimbòlics i els jocs perceptius; de tres a cinc anys comptem amb els jocs sensoriomotrius (afinar més les possibilitats motrius), els jocs simbòlics i, també, s'inicia un joc de reglat o de normes («no estic sol i necessito organitzar-me amb els meus companys»).

Durant aquest treball, la motivació i la regulació emocional juguen un paper

molt important en els infants. És aquí on ells mateixos inicien el seu propi camí. Esdevenen conscients de les seves pròpies limitacions, de les seves pors, d'allò que els agrada i els produeix plaer, de com a través del treball acaben aconseguint tot

allò que es proposen...

El treball cooperatiu

Tot i que la psicomotricitat no persegueix com a objectiu principal el joc i el treball en equip, durant la fase sensoriomotriu de les sessions s'estableixen i es creen tot un seguit de vincles i connexions entre els subjectes actius que són els nostres infants.

En el primer cicle d'Infantil (Ei2 i Ei3), ells, per si mateixos, són els que decideixen amb qui volen jugar i com ho volen fer; és el moment en què comencen a socialitzar-se, a resoldre problemes, a buscar solucions, a empatitzar amb els del seu voltant... En definitiva, comencen a experimentar un gran ventall d'emocions i sensacions amb els seus companys de grup.

flectit no només un treball a nivell motriu i del propi cos, sinó tot el gran ventall que els plantejarem i que descobrirem i adquirirem a través del moviment. Parlem de percepcions, sensacions, emocions, autonomia, autocontrol, preses de decisions... Amb elles, en definitiva, es reasseguren, treballen la imatge que tenen d'ells mateixos i dels altres, se socialitzen i esdevenen éssers únics i irrepetibles.

«Treballen la imatge que tenen d'ells mateixos i dels altres, se socialitzen i esdevenen éssers únics i irrepetibles.»

La superació de reptes

Cada sessió de psicomotricitat és única i irrepetible, a l'igual que els nostres infants. En ella, els especialistes creem escenaris que els permeten experimentar, vivenciar, crear i descobrir tot un treball a partir d'elements i propostes que els plantejarem. Els deixem fer, però sempre formem part del seu treball i del seu joc; respectem els seus temps, les seves diferències i les seves inquietuds; els acompanyem amb una mirada, amb una paraula o els ajudem quan ens ho demanen. És molt important aquest paper de l'especialista que observa, analitza, dona suport, seguretat i crea unes

És en el segon cicle de l'etapa d'Infantil (Ei4 i Ei5) quan plantejarem als nostres alumnes d'una forma més directa i amb uns objectius molt més concrets tot un seguit d'activitats i propostes on perseguiem el treball cooperatiu entre ells, idoni per desenvolupar les neurones mirall, cosa que no vol dir que en aquesta segona etapa no es creïn vincles i connexions entre ells d'una forma espontània i junts persegueixin i treballin per aconseguir fites i objectius comuns.

El repòs actiu o els massatges

Els neurocientífics han descobert que si demanes al cervell que mediti i es relaxi aquest té la capacitat de desplegar una pluralitat de facultats relacionades amb l'autocontrol, l'atenció, la concentració, el control dels impulsos i la consciència en un mateix.

És per això que al final de les sessions de psicomotricitat hi ha un temps de pausa i tranquil·litat que anomenem fase de tornada a la calma. Tot i que hi ha un gran ventall d'opcions, nosaltres sovint escollim el recurs del massatge, que brinda l'oportunitat als infants de treballar la relaxació, de meditar, de connectar amb si mateix, de tenir un espai de silenci i de gestionar la seva pulsació. A més, els

permet conèixer i reconèixer com estan i com se senten i, sobretot, com estan i com se senten els altres, donat que és un treball transversal que comença amb la pròpia experiència en rebre un automassatge i acaba amb la de donar-ne i rebre'n un.

Durant aquest temps també intentem jugar amb materials que els resultin atractius i, alhora, que els permetin extreure el màxim de possibilitats a l'element que tenen a les mans. Alguns exemples són robes, plomes, cotxets de joguina, pals xinesos i pilotes de diferents mides i textures, tot això acompanyat de música i de la mirada atenta de l'especialista que en tot moment els acompanya en aquesta estona de repòs actiu.

Conclusions

Arribats al final d'aquest article, volem reprendre el segon plantejament que ens havíem fet a l'inici de l'article: quina incidència té la pràctica psicomotriu en els infants com a eina de desenvolupament en la globalitat de les diferents àrees d'aprenentatge?

La pràctica psicomotriu, com ja hem explicat, és un treball no només de desenvolupament a nivell físic sinó, també, a

nivell neuronal, donada la impossibilitat de separar-ne els dos àmbits. La incidència és directa i està estretament relacionada amb l'adquisició de la resta dels aprenentatges dels infants.

Cos i ment no poden pensar-se per separat. Sense cervell no podem caminar, això és cert, però a través del moviment del nostre cos podem fer que «camini el nostre cervell». A través de l'acció motriu el cervell experimenta tot un seguit de canvis necessaris per aprendre i és la psicomotricitat la que aporta, entre altres beneficis que hem destacat, un desenvolupament harmònic del cervell.

El metge i premi Nobel de Fisiologia i Medicina de 1985 Stuart Brown afirma que res estimula més el cervell com jugar. És en aquest punt on la confluència entre la psicomotricitat, la motricitat, el moviment, el joc o l'activitat física fan possible que els nostres infants creixin i es desenvolupin d'una forma integral per esdevenir persones capaces de qualsevol cosa que es proposin en el seu futur.

A psicomotricitat no parlem d'emocions sinó que les sentim i les vivim constantment.

Formem persones

Davant d'un faristol. La Lliga de Debat de Secundària i Batxillerat

Xavier Ciurans, cap del Departament d'Arts i Humanitats

Umberto Eco va morir el passat mes de febrer. De tota la seva obra, vull recordar un petit article titulat «Damunt les espatlles dels gegants», un text publicat l'any 2002. El professor Eco comentava un aforisme famós atribuït a Bernat de Chartres que diu: «Som com nans asseguts a les espatlles de gegants, de manera que podem veure més coses i més enllà que ells, no pas per la nostra vista penetrant o per la nostra alçada física, sinó perquè estem més enlaire i ells ens alcen amb la seva grandària gegantina». Durant moltes generacions, aquesta idea ha permès afirmar que una generació ha superat la seva predecessora gràcies a l'acumulació de saber.

El pedagog i professor de filosofia Gregorio Luri, amic il·lustre i col·laborador de la «República independent de BetàniaPatmos», també utilitza l'aforisme de Bernat de Chartres per explicar que, tot i que en el món de les ciències exactes o les ciències naturals la frase medieval és del tot correcta, per entendre «les coses humanes» és més útil la imatge del «gran diàleg» que la dels gegants. El «gran diàleg», segons Luri, és «la con-

versa que han mantingut a Occident tots els grans homes». El text de Luri el trobareu al pròleg del llibre *Eduqueu els infants ben aviat en les lletres*, de l'humanista holandès Erasme de Rotterdam, traduït recentment al català per l'editorial Adesiara.

La idea de Luri és ben interessant i posa l'accent en el diàleg. Dialogar no és debatre, però en un debat hi ha diàleg. Tant si dialoguem com si discutim o debatem, fem ús de la paraula oral i, precisament, el bon ús de l'oralitat és allò que l'Escola promou entre els seus alumnes. Aquest treball comença a l'etapa d'Infantil, continua a Primària i es manifesta amb tota la seva maduresa a Secundària i Batxillerat. La visualització i l'escolta de l'oralitat dels nois i noies de BetàniaPatmos es pot fer en competicions de lectura o en d'altres de robòtica, en presentacions d'emprenedoria, en simulacions de les Nacions Unides a Stuttgart o en presentacions de treballs de recerca; i es poden sentir tant en català, com en castellà o en anglès. I els alumnes de BetàniaPatmos ho poden fer realment bé.

Des del 2015, una altra activitat permet practicar l'oratoría dels nostres estudiants: la Lliga de Debat de Secundària i Batxillerat organitzada per la Xarxa Vives. Es tracta d'una «competició de dialèctica» organitzada per aquesta institució que coordina 21 universitats d'Andorra, Espanya, França i Itàlia. La Xarxa Vives pretén fomentar el fet de parlar en públic, treballar en equip i saber defensar un tema utilitzant el català com a llengua vehicular per tal de fomentar l'ús de la paraula i promoure el talent de l'estudiant.

Els equips de 4t ESO o Batxillerat d'escoles i instituts dels Països Catalans, formats per un mínim de tres estudiants i per un màxim de cinc, participen en una primera ronda eliminatòria de debats que es fa a les instal·lacions d'una de les universitats de la Xarxa Vives. L'equip guanyador d'aquesta fase representa la universitat que l'ha acollit a la final, on competeix amb els equips que representen la resta d'universitats. La final de l'any 2014 es va celebrar a la Universitat de Girona, la del 2015 a la Universitat Obrera de Catalunya a Salt i la del 2016 a la Universitat Politècnica de València.

La dinàmica d'aquests debats és ben senzilla: es planteja una pregunta que s'ha de respondre amb un «sí» o amb un «no» (les qüestions de les tres edicions realitzades fins ara han estat: «Si volem la pau, cal estar preparats per a la guerra?»; «Els diners fan la felicitat?»; i «Internet ens fa més lliures?») i cada equip defensa una posició assignada després d'un sorteig fet instants abans de començar la disputa. Els nois i noies han de presentar els seus arguments, replicar les idees dels altres i acabar amb una exposició de les seves conclusions. Tot plegat ocupa una mitja hora molt intensa.

L'any 2015 l'Escola BetàniaPatmos va participar per primera vegada a la Lliga de Debat de Secundària i Batxillerat a través de la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona. Prèviament, el cap d'estudis d'ESO, la cap d'estudis de Batxillerat i el cap del Departament d'Arts i Humanitats vam convidar alumnes d'ESO i Batxillerat a formar un parell d'equips per assistir-hi. Finalment, l'Andrea, la Maria, en Guillermo, l'Andrea, la Claudia, l'Albert i en Rafa van acceptar la proposta i van participar-hi. Malgrat que gairebé no van poder preparar les seves in-

tervencions, van fer un molt bon paper i, sobretot, van disfrutar els debats.

Aquella experiència tan positiva ens ha mogut a repetir-la aquest curs 2015-2016. La participació a la Lliga de Debat de Secundària i Batxillerat de la Xarxa Vives, però, s'ha transformat en un objectiu compartit per l'etapa de Batxillerat i el Departament d'Arts i Humanitats. Enguany hem optat per organitzar una competició local entre tots els alumnes de 4t ESO i Batxillerat que es va celebrar durant els mesos de novembre i desembre. Els professors de llengua catalana de Secundària i els tutors de Batxillerat van explicar les normes dels debats i van fer alguns assajos; el professorat de diverses matèries va proporcionar documents amb arguments als nois i noies que van agrupar-se en equips i es van celebrar diversos debats fins que, finalment, un equip va resultar guanyador. Tot aquest muntatge és l'anomenat «Projecte Ciceró».

En darrer lloc, l'Andrea, la Maria, en Guillermo, l'Àlex i en Max, alumnes de primer de Batxillerat, van formar un equip que, amb l'entrenament del professor David Mas, va participar als debats de la Universitat Pompeu Fabra. Ells van saber trobar

DIÀLEG | EQUIP | EXPRESSIÓ | RESPECTE
PREPARAT PER L'EDICIÓ 2016 DE LA LLIIGA DE DEBAT DE LA XARXA VIVES

Lliga de
DEBAT
SECUNDÀRIA
I BATXILLERAT

l'equilibri entre una posada en escena continguda però intensa i un argumentari ric en conceptes filosòfics, com ara la idea de «panòptic digital» inspirada en l'arquitectura carcerària del pensador Jeremy Bentham. Tot i que l'equip de l'Escola no va poder arribar a la final, la seva participació va ser magnífica i tots els jutges van valorar la qualitat del seu discurs. En un món on l'espectacle, l'exageració, el crit i l'histrionisme triomfen, l'Escola defensa uns valors basats en el respecte, la contenció oral i el rigor conceptual.

Més enllà de la posició final, l'Escola forma tots els alumnes en l'hàbit del debat: el fet de cercar arguments, entendre'ls i defensar-los; el tràngol de col·locar-se davant d'un faristol, tot sol, per tal d'exposar i replicar unes idees; el costum d'escoltar l'adversari amb atenció i intentar convèncer tothom de posseir la raó. Aquestes habilitats no només els hi seran útils per participar en debats als treballs de síntesi o als simulacres de les Nacions Unides o a qualsevol altra competició escolar, sinó que els acompanyaran durant tota la vida, tant si tenen, com si no, un faristol al davant. En definitiva, el debat i el diàleg per entendre i transformar les coses humanes.

Reflexions

Com vas de solidaritat?

Marina Montero i Andrea Ramon-Cortés, alumnes de 4t ESO

Durant el 2016, 3.591 famílies podran tenir garantit un àpat; 718 nens i nenes de famílies sense recursos podran gaudir del seu regal de Nadal i 3.800 famílies en situació de risc d'exclusió social rebran la roba que no poden comprar. A més, es podrà iniciar un programa més d'investigació sobre la diabetis i l'obesitat, i 35 operacions seran possibles gràcies a transfusions de sang. Tot això serà possible gràcies a campanyes que es duen a terme a la nostra Escola, BetànicaPatmos, durant tot l'any.

«3.591 famílies podran tenir garantit un àpat.»

Cap a mitjans de novembre es fa el recapte d'aliments. Consisteix en una recollida, normalment de llegums, arròs, pasta i oli, que es realitza durant tres dies en els quals es mobilitzen alumnes, pares i docents. Aquest menjar va a parar al Banc dels Aliments, una fundació de Barcelona que es dedica a repartir el que recullen a entitats socials que donen aquests queviures a gent que ho necessita.

Als últims mesos de l'any, la Televisió de Catalunya, TV3, organitza La Marató, un projecte solidari l'objectiu del qual és obtenir recursos econòmics destinats a la investigació científica en l'àmbit de la salut i la medicina. L'última Marató de TV3 va dedicar-se a la diabetis i a l'obesitat.

Poques setmanes abans de Nadal té lloc la recollida de pilotes. A les famílies se'ls demana que portin balons nous a l'Escola que seran recollits per l'Associació Cívica La Nau, organització dedicada a recollir productes no alimentaris durant tot l'any i joguines a l'època de Nadal. Tot això ho reparteixen a altres organitzacions que, alhora, ho donen a famílies necessitades.

«718 nens i nenes de famílies sense recursos podran gaudir del seu regal de Nadal.»

Durant l'arribada de la primavera es duu a terme la recollida de roba, on les famílies de l'Escola porten la roba que ja no necessiten. Càrites és l'organització que hi ha al darrere. D'aquesta roba es fa una tria i es neteja, activitat aquesta que crea llocs de treball. Posteriorment es dona o es ven a un preu molt baix.

«3.800 famílies en situació de risc d'exclusió social rebran la roba que no poden comprar.»

El dia de la Festa de primavera de l'Escola, celebrada normalment a principis de maig, ve un equip de la Creu Roja perquè

la gent que vulgui doni sang, sang que es diposita al Banc de Sang i Teixits del Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya i és utilitzada per duu a terme diferents operacions que poden arribar a salvar la vida de moltes persones.

«35 operacions seran possibles gràcies a transfusions de sang.»

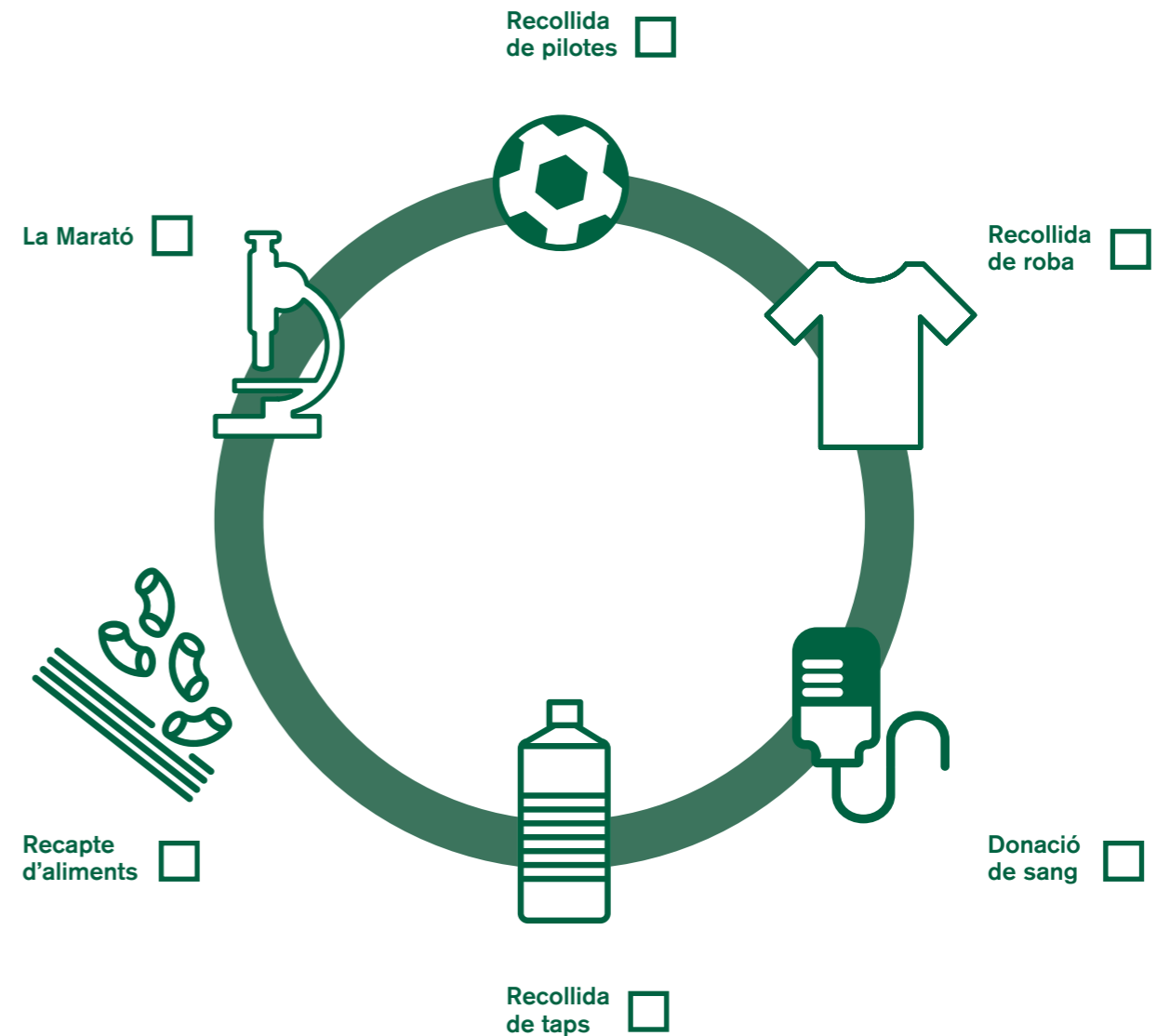
Durant tot l'any es fa la campanya «Destapa la teva solidaritat», organitzada per la fundació GAEM. Consisteix a recollir el màxim nombre possible de taps de plàstic d'ampolles d'aigua, de refrescos, de sabó, de detergent... Qualsevol tap serveix. L'objectiu d'aquesta acció és aconseguir finançament per als projectes d'investigació sobre l'esclerosi múltiple i conscienciar la societat d'aquesta malaltia.

La participació en aquestes campanyes, que per a nosaltres significa un petit i insignificant gest, pot canviar la vida de moltes persones que ho necessiten. A nosaltres els resultats ens arriben com a simples xifres numèriques, però sovint no ens adonem que aquests números signifiquen la felicitat de persones com nosaltres. És la nostra responsabilitat assegurar-nos que aquests nombres siguin el més alts possibles.

**CURS
2015-2016**

ACTIVITATS EN
LES QUALS HE
PARTICIPAT

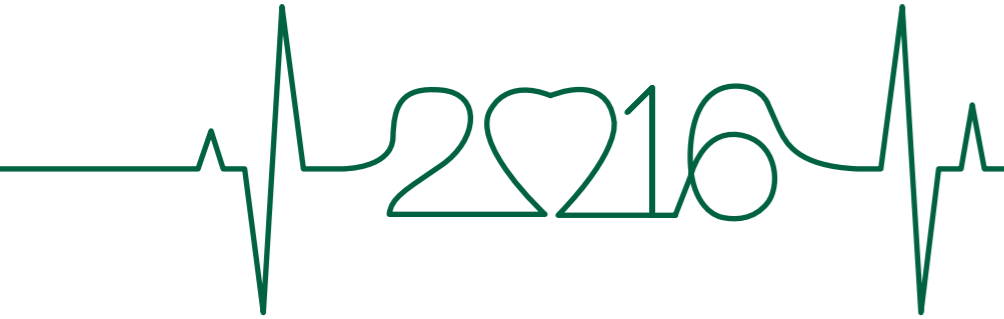
Tot això ha passat molt a prop de tu. Però, hi has participat activament? Agafa un bolígraf. Quantes caselles podràs marcar? L'any que ve en marcaràs una altra?

Reflexions

Salud y educación van de la mano

Alina de Echaniz, profesora de Science

Todos unidos por y para la salud. Nunca mejor dicho. De Infantil a Bachillerato, de Bachillerato a Secundaria, de Secundaria a Primaria, una gran cadena humana de más de 1.400 personas unió a toda BetàniaPatmos en solidaridad con la Marató de TV3 el pasado 11 de diciembre de 2015.

Salud, dinero y amor. ¿Cuál es más importante? ¿Cuál preferimos? ¿En qué orden los colocamos? Más de una vez nos han formulado estas preguntas y, si bien no hay una única respuesta válida, nadie lo duda. Para conseguir una vida plena es necesaria la SALUD, y somos los educadores junto a las familias quienes tenemos la obligación de educar en torno a ella.

La Organización Mundial de la Salud (OMS) la define como «estado de completo bienestar físico, mental y social, y no solamente ausencia de infecciones o enfermedades». Dentro de este marco, en nuestro centro entendemos que, por un lado, los docentes debemos educar a personas responsables, activas, implicadas en su desarrollo tanto individual como colectivo, sujetos que puedan llegar a ejercer un control sobre los condicionantes de su propia salud e incluso puedan mejorarla. Por otro, creemos que, para lograrlo, la educación para la salud tiene que ser forzosamente una materia transversal durante la escolaridad. Es por todo ello que en BetàniaPatmos la salud está presente en cada etapa, en cada curso,

en cada asignatura, en muchas conversaciones, en muchas actividades... En definitiva, en el día a día.

En algunas ocasiones, sin embargo, este afán por hacer del bienestar físico, mental y social un objetivo más en la educación de los jóvenes deriva en la celebración de un evento extraordinario. Este curso, una vez más, el acto que nos ha reunido a todos en una manifestación solidaria de gran envergadura en torno a la salud ha sido la Marató de TV3, proyecto solidario enfocado a la obtención de recursos económicos para la investigación científica de enfermedades que, hoy por hoy, no tienen cura.

Son diversas las razones por las que la Escola BetàniaPatmos escoge este proyecto como un recurso más para promover la salud en todas las etapas y ámbitos educativos. Entre ellas cabe destacar que, para esta campaña, tan importante es la recaudación como la divulgación científica, la concienciación y la educación de la sociedad. Además, con todo ello promovemos la solidaridad, otro valor necesario para hacer de nuestros alumnos personas íntegras comprometidas con su realidad.

En esta ocasión La Marató de TV3 se ha centrado en las dos enfermedades metabólicas más prevalentes en Cataluña, la diabetes y la obesidad, y una vez más la escuela se ha volcado en actividades, conferencias y debates en torno a los temas propuestos.

INFORMANDO, FORMANDO E IMPLICANDO

Tres gerundios de gran relevancia. Creemos que informar y formar a través de la participación y la implicación es muy importante, y es por ello que hemos empapelado los pasillos de consejos saludables en Secundaria; hemos preparado menús equilibrados para nuestra semana en Primaria y, en Bachillerato, los alumnos se han encargado de la recaudación de fondos que posteriormente se han hecho llegar al programa. También los padres de alumnos y las enfermeras del centro han colaborado con la organización de charlas en distintas aulas donde los alumnos de Infantil y Primaria han podido concienciarse e implicarse en este gran objetivo que es la búsqueda del bienestar. Además, antiguos alumnos también han tenido su protagonismo en esta campaña. Grupos de Secundaria han tenido la suerte de asistir a diversas conferencias de estudiantes de medicina que, con mucha ilusión, han vuelto a pisar la tarima de la Sala de actos.

Y por supuesto, no ha faltado en todo el desplegable de actividades la divulgación científica. Para Bachillerato, la doctora Obiols y el doctor Puig, expertos en nutrición y endocrinología, nos han deleitado con un mano a mano de preguntas y respuestas entre profesores y alumnos.

Por último, como concienciación social final, todos los alumnos y profesores de la escuela se han reunido en una manifestación conjunta para clausurar la campaña, una larga cadena humana contra la diabetes y la obesidad.

Sensibilización, concienciación, participación, educación, información, divulgación, implicación, solidaridad... Ya sea en una cadena o en un gran corazón, como el curso pasado, BetàniaPatmos se une y late junto a la Marató de TV3 por y para la SALUD.

La vida a l'Escola

Die Gaußschule besucht Escola BetàniaPatmos

Christina und Wiecke, Lehrerinnen der Gaußschule

Wir sind eine Gruppe von 16 Schülern und 2 Lehrerinnen der Gaußschule in Braunschweig, Deutschland. Vom 11.12.2015 bis zum 18.12.2014 durften wir die Schule BetàniaPatmos kennenlernen. Außerdem haben wir zusammen einige Stadtviertel in Barcelona erkundet. Die Schüler waren in Gastfamilien untergebracht und wurden dort sehr freundlich aufgenommen. An dieser Stelle möchten wir uns für die schöne Zeit bedanken und hoffen auf ein baldiges Wiedersehen!

Was einige Schüler der Gaußschule sagen:

Ich fand den Aufenthalt hier in Spanien sehr schön. Neben den Sehenswürdigkeiten und der Schule durfte ich so freundliche und liebe Personen kennenlernen, dass diese Woche wie im Flug verging. Von Anfang an habe ich mich mit meiner Austauschschülerin super verstanden. Ich danke ihr und ihrer Familie für diese wundervolle Woche, in der sie mich nicht nur lieb aufgenommen und versorgt haben, sondern mir auch ihren Alltag zeigten.

Nele

Ich habe mich in der Gastfamilie gut aufgehoben gefühlt. Ich habe viel von Barcelona gesehen. Auch wenn die Kommunikation mit der Gastfamilie, aufgrund von Verständnissproblemen, manchmal schleppend war, war es sehr schön.

Jarno

Ich fand den Aufenthalt in Spanien sehr schön. Meine Gastfamilie und auch die Leute in den Klassen waren alle sehr nett zu mir. Die Ausflüge waren auch alle toll. Am Anfang war es schwer sich an das Essen und die anderen Schlafzeiten zu gewöhnen, doch am Ende ging es doch. Ich wäre länger hier geblieben.

Lina

Mir hat es an der BetàniaPatmos gut gefallen. Barcelona ist eine schöne Stadt. Die Leute hier sind nett, freundlich und gut gelaunt. Das fand ich sehr gut. Außerdem möchte ich mich bei meiner Gastfamilie bedanken, sowie bei allen anderen aus der Schule. Das Essen war gut und ich fand die Touren durch die Stadt sehr lustig. Der Unterricht war eine andere Erfahrung und die Kommunikation mit den anderen hat auch funktioniert. Vielen Dank für alles!

Ole

Mir hat es in Barcelona sehr gut gefallen. Meine Gastfamilie war nett und hat mich gut aufgenommen. Das Wetter war sehr gut und die Schule hat mir sehr gefallen. Das spanische Essen war sehr lecker. Alles in allem habe ich meinen Aufenthalt in Barcelona sehr genossen und bin dankbar, dass ich die Möglichkeit hatte mein Spanisch zu verbessern und die spanische Kultur besser kennenzulernen.

Carl

Ich hatte einen sehr schönen Aufenthalt hier in Barcelona. Danke dafür! Wir haben unglaublich viel gemacht und gesehen. Alle Leute waren von Anfang an so freundlich zu uns und in den Familien hat man sich wirklich schnell zu Hause

gefühlt. Einige Lebensweisen wie zum Beispiel die Essenszeiten sowie teilweise aber auch das Essen an sich sind in Spanien und Deutschland sehr unterschiedlich. Es war echt gut all diese Erfahrungen zu machen. Wenn ich noch einmal die Möglichkeit hätte so etwas zu erleben, würde ich es auf jeden Fall wieder machen.

Beke

L'alumne escriu...

Si no en parlem, no existeix?

El conflicte siríà vist pels alumnes de Batxillerat

Alumnes de geografia de 2n de Batxillerat

A la classe de geografia de segon de Batxillerat, el seguiment de premsa és diari. Les notícies, els conflictes i les imatges més impactants arriben a la nostra aula des de qualsevol lloc del món. Aquesta activitat ens dona la possibilitat de comentar els temes més actuals, els fets que passen coetàniament a les nostres jornades escolars, a la nostra simple quotidianitat, subjectes de manera directa o indirecta als canvis que s'estan produint arreu del planeta i que influencien en un món cada vegada més globalitzat.

Un exemple de tot plegat és el tractament que hem realitzat sobre un dels fets actuals més preocupant i alhora més recent: el conflicte de Síria. El temari i el coneixement sobre els esdeveniments que s'estan produint en aquesta regió del Pròxim Orient ha anat més enllà del recull de premsa, ja que s'han ampliat gràcies a diferents activitats que nosaltres mateixos hem organitzat o en les quals hem tingut l'oportunitat de participar, projectes que ens han ajudat a saber amb més profunditat i a enriquir el nostre coneixement envers la qüestió siriana. Conferències, visites, xerrades i documentals han estat les fonts que ens han ajudat a prendre consciència de la complexitat dels successos d'aquesta «guerra». Així hem arribat a comprendre les causes per les quals aquest desastre es va originar i les conseqüències que pot arribar a tenir i que, de fet, està tenint avui dia més enllà de les fronteres de Síria.

Així doncs, de la mà d'Omar Kher Allah Garreta, antic alumne de l'Escola, del periodista de TV3 Joan Roura, del suport audiovisual del documental *Syria Self-Portrait (Silvered Water)* i de la visita a la nostra Escola d'un membre de l'ONG badalonina Proactiva Open Arms, responsables de múltiples rescats al mar Egeu, hem pogut adquirir reflexions i coneixements sobre un dels conflictes més preocupants que afecten el nostre planeta.

El primer contacte que ens va obrir les portes al conflicte va ser la visita de l'Omar Kher Allah Garreta, antic alumne de BetàniaPatmos, el qual feia 10 anys s'havia assegut a les mateixes cadires on nosaltres seiem avui. Gràcies a l'hora que vam poder compartir amb ell, vam tenir una primera lectura de l'enfrontament ja que, a part d'aportar-nos una visió panoràmica del que està passant a la regió, ens va donar el seu punt de vista personal perquè el nostre visitant és fill d'una família d'origen siríà. L'Omar va fer una síntesi magnífica de l'origen de la conflictivitat a la zona, retrocedint fins l'any 1917, i va comentar la situació més personal dels seus parents que viuen a la zona. Aquesta primera impressió, rigorosa i impactant, ens va fer veure que, tot i que el conflicte no ens afecta d'una manera directa, no podíem continuar mostrant-nos-hi indiferents.

«En un món globalitzat, el Pròxim Orient fa frontera amb casa nostra.»

El fet d'aportar-nos una visió tan personal i propera de la situació de Síria va ser el que ens va proclamar que el conflicte és ben real, que ens afecta a tots i que, en un món globalitzat, el Pròxim Orient fa frontera amb casa nostra. Així doncs, vam decidir que els nostres companys de la resta del curs havien d'apropar-se al que està passant (i malauradament continua esdevenint-se avui dia) a la regió. Per aquest motiu vam posar en marxa l'organització d'una conferència amb el periodista i corresponsal de TV3 Joan Roura, algú que ens brindaria un altre punt de vista completament diferent al de l'Omar, i de ben segur que ens ajudaria a endinsar-nos i conèixer encara més que passa a Síria, per què arriben a Europa

tants refugiats, què és l'Estat Islàmic i contra qui lluita.

Així doncs, vam organitzar una conferència amb el periodista de guerra Joan Roura a la qual van assistir tots els alumnes de Batxillerat de l'Escola. El redactor d'Internacional dels Serveis Informatius de TV3 va fer una breu explicació sobre les arrels del conflicte i els principals enfrontaments a la zona.

«Ens va fer veure que [...] no podíem continuar mostrant-nos-hi indiferents.»

El més interessant va ser el fet que ho va explicar en primera persona, ja que ell mateix ho ha pogut viure i veure i, per tant, ens va transmetre a la perfecció un munt d'imatges que ens poden semblar tan llunyanes. En poc més de seixanta minuts i amb només un mapa com a suport visual, ens va fer una aproximació a tots els conflictes que envolten el món de l'Islam, destacant la importància dels mitjans de comunicació i la transmissió informativa per alertar els ciutadans dels fets que protagonitzen aquells que lluiten utilitzant com excusa una de les religions més grans i antigues del planeta.

Poc temps més tard, a l'etapa de Batxillerat, es va proposar fer un cinefòrum on es reproduís el documental *Syria Self-Portrait (Silvered Water)* i molts de nosaltres hi vam acudir. El documental, premiat al Festival de Cinema de Cannes, mostra la destrucció i les atrocitats de la guerra a través d'una combinació de diversos testimonis que arrisquen la seva vida per capturar aquestes imatges i transmetre-les a la resta del món. Wiam Simav Bedirxan, una professora d'educació primària de la ciutat d'Homs, és una de les principals proveïdores de gravacions i ens presenta la vida d'un nen del voltant de set anys d'edat, com va a l'escola i com viu la guerra. El director, Ossama Mohammed, un siríà exiliat a París des de 2011, és l'encarregat d'agrupar i editar els milers d'arxius de filmacions que

van arribar a les seves mans i de crear un poema visual de cru dolor que ens posa els pèls de punta.

Les imatges que vam veure en una hora de documental ens van fer adonar que la guerra de Síria no només és real,

«La guerra de Síria no només és real, sinó que és crua, terrible, amarga i visceral.»

sinó que és crua, terrible, amarga i visceral, com ho són totes les guerres. Ens vam posar en la pell de totes aquelles persones, ara sí amb cara i nom, que viuen en una ciutat en runes com és la turmentada Homs, amb bombardejos constants i sense recursos ni esperances per a una vida millor. *Syria Self-Portrait* és un retrat colpidor que ens ajuda a entendre els motius que empenyen milions de sirians a marxar de casa seva i iniciar el trist, penós i perillós camí de l'exili.

Per últim, el mes de gener i en el marc del Dia Escolar de la No-Violència i la Pau, vam poder escoltar Danny Rodríguez, un dels socorristes que forma part de l'ONG de Badalona Proactiva Open Arms, la qual actua a l'Egeu, sobretot a l'illa de Lesbos, rescatant del mar les vides d'aquells que hi arriben desesperats fugint del desastre de Síria. Danny Rodríguez era la primera vegada que explicava la seva experiència a un auditori de 150 adolescents de tercer i quart d'ESO i va saber transmetre el dia a dia de la seva feina. L'auditori va poder formular-li tot tipus de preguntes i ell va saber transportar-nos a les turbulentes aigües del Mediterrani oriental. El seu relat era ple de paradoxes, d'esperances i de frustracions.

Els alumnes de Batxillerat volem transmetre el coneixement obtingut a partir de repassar les pàgines d'un diari: el saber què passa dia a dia fora de les nostres vides, de les quatre parets de l'aula,

la consciència que hi ha 7.408.715.809 persones al món, més de 15 religions i 194 estats. Molts de nosaltres no ens adonem del que passa més enllà de la nostra «bombolla» o el nostre entorn més immediat, i és per aquest motiu que cal divulgar l'interès per l'actualitat, ja que creiem summament important que tota la població, i en especial els joves, prenguem consciència i aprofundim al màxim en els problemes amb què vivim, ja que serem nosaltres els que haurem de posar-hi remei o patir-ne les conseqüències.

Totes aquestes activitats ens han demostrat que el fet que no veiem el conflicte no vol dir que no existeixi i, per aquest motiu, creiem que és essencial que, des de l'Escola, es continuï promouent el treball de l'actualitat per tal que tots els alumnes prenguem consciència de totes les realitats a tots els espais. Perquè, tant si en parlem com si no, la realitat existeix.

L'alumne escriu...

93%

Carla Bové, First Baccaulaureate student

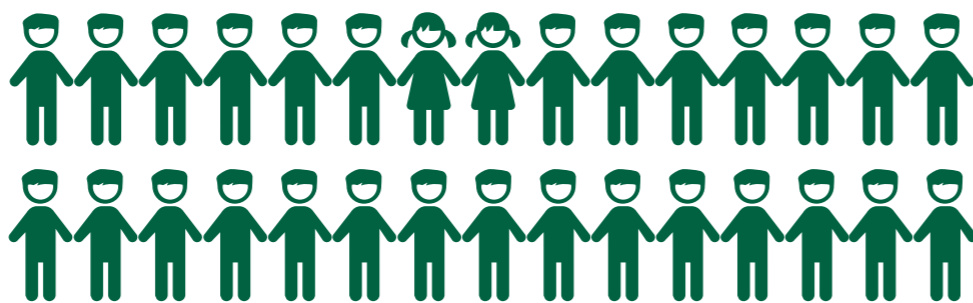
I don't know if it was the shocked and perplexed expressions of anybody and everybody who peeked in through that small square aperture in the green stained door at the front of the classroom, or the various odors that somehow combined in perfect unison as if to be pieces of a puzzle that, finished, created an overpowering stench, which made me realize in what a peculiar and daring experience I had ended up.

We were thirty students with ages varying in-between fourteen and sixteen. All of us were made to attend seven hours of class every weekday like all of the other students in Betània-Patmos' Secondary School, yet there was something that differentiated us from the rest of Secondary, something that made us special.

93% of 4th of ESO A was made up of teenage boys, and the other 7% were girls, twenty-eight boys and two girls to be precise. This was my class between 2014 and 2015, and it is an experience I will remember for the rest of my life.

The year before, I had chosen technology as well as chemistry and physics to be my electives for the next school year. I knew what I was getting myself into, yet I was in way over my head. Although it was a class in which the testosterone level was through the roof, I wouldn't have traded it for either of the classes situated up two flights of stairs. Why? Well, because it was different and new. I have never enjoyed myself in a classroom as much as I did then, and yet, at the same time, hated it more than any other. You could say it was a "love-hate" relationship.

The majority of the time, except for when we were taking exams, there was sound...well, more like noise. A noise that never seemed to lower in volume, no matter how low you turned the dial. Papers would fly from one side to the other, and in between classes, there would be pushing and shoving, shouting, chasing, tripping, grabbing, pulling, throwing, etc. It was complete and utter

chaos, but what more could one expect in a class where the majority of its students were of the male gender.

Every teacher dreaded the moment they knew they would have to be on the front line of the battle that was trying to teach in 4th of ESO A. It was never easy for them, and more than once, we had a teacher walk out of our classroom with a look of despair written across their face. We would often get visits from the secondary coordinator, and frequent scoldings from our homeroom teacher. Although our class was the worst behaved in our grade, I would regularly see my teachers smirk when they would try to discipline us, trying to hold back the laughter at the many incoherent statements that were pronounced throughout the duration of the day.

We were said to have given the feminine touch to a class overpowered by boys, but I never saw it. I might have not paid much attention to it considering that the square box that I was confined in during 7 hours, always had a thin layer of trash spread across the floor, and never stopped smelling like sweaty socks...ever.

Even though I was outnumbered by 28 to 2, there were many perks to belonging to such an unbalanced group of students. Teachers tended to favor us (the two girls), and we would get special treatment from time to time. Our locker-room was very spacious. People would give us sympathetic looks and tell us that they didn't know how we dealt with the situation, to which I responded that I didn't

know either. To sum up, it wasn't all bad, and I quite enjoyed myself.

Many diverse things occurred that year which make me grin when I remember them. One time, I was sitting in class finalizing my homework, when suddenly, out of nowhere, I felt a pang on my forehead. I twisted around in my chair, and I saw one of my classmates running towards the back of the classroom holding one of my locks of hair. When he arrived to his group of friends, they were all roaring with laughter. I immediately asked them what in the world they were doing, to which they responded that they needed a long piece of hair to use as a leash for a fly, which they had recently captured. It was one of those moments when I tried to get angry, yet all that came out was a chuckle. I turned back around in my chair to face my work and grinned to myself, yet little did I know that that was the first, but definitely not the last time this was to happen to me.

It was a year full of ups and downs; yet somehow, this class was always able to put a smile on my face. There were constant jokes and ridiculous comments floating through the air. Likewise, I learned how to survive in a predominantly masculine environment, and how to stand up for myself and not be a pushover. It's an adventure, which I enjoyed very much and that taught me a great deal.

This year you can find me in first of Batxillerat C., a class of 29 with a 17 to 12 ratio in which the boys outnumber the girls. We are still outnumbered this year, but we're catching up.

Adiós con el corazón. La segunda del 98

Miguel Mateo, alumno de 2º de Bachillerato

Esto se acaba ya, el final está cerca. Los sentimientos se entremezclan: tensión y alivio, alegría y tristeza. Llevamos ya mucho tiempo y se siente la emoción del paso al frente. Nos vamos, dejamos atrás el segundo lugar en el que más tiempo hemos pasado justo después de nuestro hogar.

Escribo esto para dejar constancia de nuestro paso como generación por el colegio, como un último mensaje. Y es que mientras las generaciones se suceden nadie nos recordará cuando nuestros hermanos pequeños acaben también. Cada año tres clases más y tres clases menos, meros inquilinos de pizarras y pupitres. Tantos años y poco dejamos atrás; quizás algún libro que olvidamos o, con suerte, algún trofeo en la rebosante vitrina de eventos deportivos de la escuela.

A pesar de esto, en mi afán de buscar siempre el lado bueno de las cosas, reparo en que en cierto sentido el colegio ha sido como un depósito con un utópico interés, pues dejamos bien poco pero es mucho aquello que nos llevamos con nosotros, unos recuerdos que nos acompañarán durante el resto de nuestras vidas.

Muchos empezamos ya en el «engravillado» patio de parvularios que roza la Cruz de Pedralbes y muchos cruzamos la calle Montevideo para iniciar nuestra educación primaria. *Mens sana in corpore sano*, cita adecuada para referirme a la tediosa ascensión por la gris y empinada rampa que nos guio hasta las salas donde recibiríamos nuestra instrucción, un ascenso físico a la par que intelectual a medida que forjábamos nuestra personalidad e iniciábamos amistades que durarán por un largo tiempo, quizás para toda la vida. Durante todo este camino muchos han marchado y nos han abandonado; pero otros muchos han sido bien recibidos.

Pensar en los cambios que ha sufrido el colegio durante nuestra estancia nos hace recordar el largo tiempo que aquí hemos pasado. Hemos visto cómo las

puertas de Primaria cambiaron de color, cómo la pista de cemento pasó a ser azul y como la pista «nueva» dejó ya de serlo.

Y aquí nos hallamos, en nuestro año final, en el último de los peldaños. ¿Aborrecido ya después de tantos años, tantos exámenes y tantas mañanas de lasitud? Un poco. La inseguridad de ver el final del camino que se nos había pautado inunda nuestras mentes. Qué deparará el futuro, qué voy a estudiar, lograré conseguir lo que me propongo... son preguntas que solo el tiempo podrá contestar.

Aquellos más jóvenes e ilusionados padres que nos dejaron en la puerta de parvularios con el convencimiento de que esta sería la escuela capaz de ofrecer la mejor educación para sus hijos son los que vuelven una última vez a despedirlos en el emotivo acto de final de curso. Asisten también aquellos profesores que nos han guiado a través de los años, que nos han aconsejado y tendido su mano en momentos de incertidumbre y debilidad, y que han sido capaces de despertar en nosotros aquellas pasiones y aptitudes desconocidas para nosotros mismos. El espíritu crítico, el trabajo en grupo, la iniciativa, el esfuerzo, la razón, la superación, todos valores que se nos han inculcado en esta casa.

Hablando de valores, hay uno en especial que la escuela ha perseguido, a pesar de ser por el doloroso método del descuento por fallo ortográfico; me refiero al valor del idioma, del habla y del cuidado por el lenguaje. Así pues, haré uso de este espacio que se me ha concedido para presentar la siguiente reflexión.

Estamos presenciando un cambio de era en cuanto a lenguaje y comunicación se refiere. Pero el mero hecho de ser protagonistas de esta transacción nos ciega ante la trascendencia de la evolución. Son ahora las redes virtuales y la avanzada tecnología portátil que habita en nuestros bolsillos las que conforman la cultura audiovisual que hoy constituyen las principales vías de comunicación.

¿Son los jóvenes causantes del empobrecimiento del lenguaje o son, contrariamente, creadores de vocablos, importadores de expresiones y líderes de la modernización lingüística? Estandarte del nuevo movimiento es la relevancia de la efectividad y celeridad por encima del respeto hacia la normativa posiblemente por el ya acostumbrado uso del reducido espacio de una pantalla o los restrictivos 140 caracteres. Sea como sea, ya no queda tan claro si hoy ser analfabeto es cuestión de escritura.

Parafraseando a Julio Llamazares, atrás queda el tiempo en el que leíamos tebeos y no cómics, cuando en la empresa mandaba el jefe, no el *community manager*, o cuando comíamos tocino, no *bacon*, aunque los dos sean igual de insanos. Y es que hoy en día, de camino al *pub* a tomar unos sándwiches, no es extraño cruzarnos con riadas de *runners* fosforitos.

Este cambio de era y de costumbres, la intrincada cuestión que acusa a los jóvenes y el alud de nuevos vocablos para los que ya existía una palabra en español; esta evolución es la que le ha tocado vivir a nuestra generación. Al fin y al cabo somos la segunda del 98.

Y así me despido. ¿Un vestigio de tristeza por la marcha, un echarlo de menos? También. Nos vamos con el espíritu Betània y con un buen puñado de vivencias, conocimientos, amigos y experiencias. Como entona la canción: adiós con el corazón.

Ens uneix BetàniaPatmos

India: A land of contrasts

Maria Sans, Former student

«Before you do anything, stop and recall the face of the poorest, most helpless, destitute person you have seen and ask yourself, is what I am about to do going to help him?»

Mahatma Gandhi

India is home to 1.3 billion people, making it the largest democracy in the world. It is characterised by unity in diversity of culture, race, caste, religion and language. The six major religions of the world are represented: Hinduism, Islam, Christianity, Buddhism, Judaism and Zoroastrianism. There are 18 official languages and innumerable dialects; and over 4,000 castes that divide society into different groups. India is a country of constant contrast, where some drive flashy cars in and out of 5 star hotels, while others are still struggling to survive. One year ago, there I was, prepared to move into this extraordinary foreign country.

The reason I decided to move there was not only because I got a job working for a Non-Governmental Organisation as a Project Manager and English Teacher

but because India has always fascinated me. I knew I would eventually go and visit it at some point, but I hadn't expected to move there for so long at such a young age. The opportunity arose at the most unexpected time but I decided to take it. I was scared, I had never been to Asia before nor worked with such underdeveloped communities. Preparing for the trip was not easy. I met every single person my parents thought would offer me good advice about the country. So I ended up with so much information and recommendations that I did not know what to believe. I had vaccinations for every different disease you can imagine. My bag was full of medicines, more than I could ever take in one lifetime. My family and friends did not really understand my decision to embark on such a big adventure, but I had never been so ready.

My first impressions of India were of chaos and complexity. I could not stop looking through the window of the car that had picked me up at Bangalore airport. So many things were happening at once. People everywhere, vehicles everywhere. It was hot, sunny and noisy. An assault of smells. The most bizarre activities were taking place at the same time. People running, yelling, dancing, praying, peeing, cutting chicken heads... No one seemed to care about what was going on around them. Three days later, I was on a 9h train journey to a remote village in North Karnataka, where the projects of the NGO were taking place. The train was completely full and everyone was staring at me. For the first time in my life I was a minority, I was the only white person on the whole train. But not only that, I was a white blonde girl in a male dominated society. I felt so powerless. I covered myself and cried.

The next morning, I had the great opportunity of meeting one of the most important leaders of the Hare Krishna religious movement. My only knowledge of this Hindu based movement was that George Harrison from the Beatles had dedicated a hit song to them in the early 70s. Despite my little knowledge of the Hare Krishna, they are globally recognised. They have helped to promote education all over India by providing free meals to children attending government schools so they would not need to pay for them. Thanks to this initiative, education rates have grown enormously amongst the neediest and the model has been globally acclaimed. Engaging with such a religious divinity was very emotional for me. I felt a connection I hadn't experienced before. Physical and cultural differences suddenly did not matter anymore. All those differences disappeared. We were as human as one can be. Only at that moment did I understand that it is not about what makes us different, but what makes us human. That magical encounter made me feel at home for the first time.

Later that day, we drove to Haliyal, where I met the kids attending the Shiksha Vikas Kendras (After-School Learning Centers), and the different local teachers I was going to work with. Most of them belonged to an African community that had been brought as slaves by the Portuguese and the Arabs 400 years ago. Since then, they have been living in the most remote areas of India. As they did not belong to the caste system they were partially rejected by society. Shanta, my co-worker, was the first African-Indian to have graduated with a Master's degree on Social Work, which had been funded by the Indian Government. All she wanted was to give back to her community what she had received. That is what made her stay in her home-village and work under such hard conditions every day. She quickly became someone to admire and learn from, as well as a loyal companion throughout my journey.

India is a land of contrasts. More than half of the population live in rural areas but are also experiencing rapid urban growth and technological advances. Bangalore, the city I moved to, is the core of new technologies competing at the same level as the Silicon Valley. Everyone has a smartphone and a television even though power cuts are common. According to the United Nations, India has the world's largest youth population in the world and they are becoming increasingly skilled. It is a land of opportunities and growth at a previously unimaginable

rate. Six decades ago few would have ventured to imagine that this nation of diversity, often considered to be as an experiment of democracy, would eventually find its place amongst the top economies in the world and to be the first nation to discover water on the lunar surface. It is certain that there are many issues that need to be addressed, including poverty, illiteracy, corruption and women issues. But India is already undergoing a major change. It is slowly adapting to modernisation but in its own particular way.

Despite its inherent frustrations, I love India. Perhaps it is because of these very contradictions it is so fascinating, or because its size means there is so much variety, making it a very unique country. To come to understand and appreciate other cultures and beliefs one needs to immerse in it. This can be challenging, especially when you encounter traditions that are so different to your own, such as eating with your hands. In the West this would be an impossible idea, as it is seen as something dirty and impolite. But when you actually see it in its context, as something carried out in the most natural and hygienic way, you come to understand it and appreciate it. Actually, one third of the population eats with their hands, another third eats with chopsticks and the last third with a fork and a knife. These are the lessons you pick up and it is so great to change your attitude to something that you thought was a basic truth.

«India has the world's largest youth population in the world.»

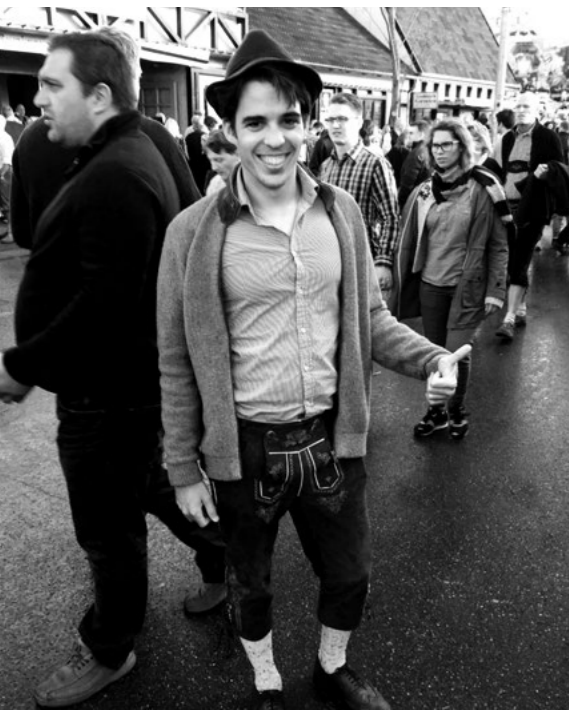
There are so many traditions and beliefs that are so different to ours. Just because they are different this does not make them inferior. You do not need to agree with them, it would be unrealistic to suddenly believe in the 330 million Hindu Gods or stop eating burgers because cows are sacred, but the aim should be to understand where these traditions come from, how they are shaped by culture and respect them. For many, the unknown world, outside of their own experience is a source of anxiety, something frightening or something that might not be relevant at all. All peoples are different and it is natural for people to believe their own way is the best. Deep curiosity about the world is not common. Most people have little or no interest. We should not isolate ourselves from others or think that we are superior to them. Xenophobia and racism are a sickness of people who fear difference. Criticising and undermining different beliefs and traditions is a very easy thing to do, what is much harder is to embrace and understand others without contempt or hatred. Accepting the Other is essential in order to create a more tolerant and connected world.

Ryszard Kapuściński, one of the greatest travel journalists of the 20th century wrote: «We do not really know what draws a human being out into the world. Is it curiosity? A hunger for experience? An addiction to wonderment? The man who believes that everything has already happened, that he has seen it all, then something most precious has died within him: the delight in life.»

Ens uneix BetàniaPatmos

El fenómeno alemán

Román Hernando, antiguo alumno

Sí, yo, como muchos otros jóvenes de hoy en día, también estoy viviendo en el extranjero y me gustaría contaros mi historia que, aunque no es ni tan exótica ni tan tropical como la de otros compañeros, sí es frecuente y se ha convertido casi en un fenómeno de nuestra generación. Me estoy refiriendo a ser ingeniero en Alemania.

Todo relato empieza por el principio y este cuento tiene su inicio en una aventura Erasmus, la *mili* del siglo XXI, que, aunque corra el rumor, es mucho más que fiesta y cerveza lejos de casa; detrás se encuentra el esfuerzo y la convicción. Así, como muchos de nuestros padres y abuelos, el *miliciano* actual sale de casa novato e inocente, y aprende a espabilarse y a sacarse las castañas del fuego; a la vuelta, como no, se pasa el resto de su vida contando batallas. Este es un resumen escueto de lo que puede ser un Erasmus, si bien también hay que

añadir que es una muy buena manera de iniciar una estancia internacional. En un principio, el joven Erasmus empieza estudiando y adaptándose a un idioma, a una cultura y a un clima diferentes, tarea esta en la que le asiste la familia Erasmus, infinidad de nuevas amistades que durarán mucho tiempo, más o menos desestructuradas, si bien siempre estarán ahí para una tortilla de patatas, a veces también desestructurada, o un buen sobre de jamón.

Otro elemento positivo del Erasmus es que es una vía fácil para entrar en contacto con las universidades extranjeras e introducirte a través de las prácticas en el ámbito laboral de aquel país. Muchos de los españoles que he encontrado por aquí iniciaron su trayectoria siguiendo este proceso; primero un Erasmus (o alguna que otra experiencia como *au pair*), que aprovechan para aprender correctamente el idioma y co-

«El miliciano actual sale de casa novato e inocente, y aprende a espabilarse y a sacarse las castañas del fuego.»

nocer la forma de trabajar de la zona; luego, si la vivencia les ha sido satisfactoria, deciden iniciar en ese lugar su carrera profesional. Es cierto que también los hay que han decidido regresar a su país tras esta estancia internacional o marchar a otro distinto. Es lógico; con las oportunidades de movilidad que hoy por hoy encontramos, se puede trabajar o vivir donde uno realmente quiera, siempre y cuando luche por ello y no se conforme si no se siente a gusto.

Pertímeme ahora que os hable de mí. Cuando llegó el momento de elegir destino, aposté por Alemania, estado que representa un buen inicio para un futuro ingeniero, dado que es allí donde se desarrolla la ingeniería más avanzada y se pueden ver proyectos a otra escala. Con el alemán que estudié en BetàniaPatmos, aterricé en Darmstadt, una ciudad universitaria a 30 km de Frankfurt (20 minutos en tren) donde el 30% de la población es estudiante. Tres fueron las realidades con las que topé nada más poner un pie en suelo alemán. La primera, el clima, seguramente lo más duro de

Alemania, si bien aprendes a abrigarte contra ese frío calzándote unas buenas botas con sus correspondientes plantillas térmicas. Además, el pedaleo de la bici, con la que puedes llegar a todas partes, ayuda a entrar en calor, sensación que notan tus gafas con tan solo entrar en cualquier espacio cerrado, todos ellos bien aclimatados.

El segundo escollo, y quizá peor que el frío, es la diferencia en las horas de luz y sol respecto al Mediterráneo. Muchos días te levantas y ahí está *LA nube, hochnebel* en alemán, una única e infinita nube que puede durar meses y que tiñe de gris el cielo (eso sí, el día que sale el sol, lo que llueven son los planes). El tercero y último obstáculo, como no, es el idioma; es difícil, no vamos a engañarnos, pero es importante aprenderlo para integrarte y trabajar.

Ahora vivo en Múnich, pues tuve la oportunidad de desarrollar unas prácticas en BMW en el marco del máster que cursaba, estudios que me han dado la oportunidad de obtener una doble titulación en ingeniería industrial, con tí-

tulo español y alemán, una ventaja para poder encontrar trabajo aquí. Las prácticas son obligatorias en muchas universidades y las empresas están preparadas para contratar a estudiantes (es muy típico dejarse un semestre o un año para realizar prácticas en diferentes sitios y en el extranjero). Para ello, te ofrecen muchas facilidades, sobre todo en los horarios, ya que incluso las puedes seguir a tiempo parcial con un calendario muy flexible. Yo conseguí quedarme a hacer el proyecto final en el departamento de BMW en el que inicié las prácticas, departamento destinado a calcular la fatiga en los vehículos. Ciertamente, fue una gran experiencia, ya que muchas veces los proyectos en la universidad tienden a ser teóricos y la motivación de realizar un proyecto real en una empresa añade un extra.

Ahora estoy buscando trabajo. Apuesto por quedarme aquí, pues tras el esfuerzo

realizado en los últimos años me gustaría seguir aprendiendo. Sin embargo, no me cierro puertas; uno tiene tantas oportunidades que nunca sabe cuál es el camino correcto, y si este existe, puesto que correctos lo son todos por el mero hecho de que de todos ellos se puede aprender y disfrutar. No existe una única forma de hacer las cosas y de pensarlas; la única forma es viéndolas por ti mismo.»

ca forma es viéndolas por ti mismo. Y, por supuesto, siempre queda volver, algo que muy dentro de nosotros siempre esperamos, aunque afirmemos que de momento no toca.

Solo me resta añadir a este artículo unas últimas palabras. No creo que estemos protagonizando esa fuga de cerebros de la que todo el mundo habla. Estas experiencias que vivimos tan intensamente no son más que un enriquecimiento que, en el fondo, todos esperamos que nos lleve de vuelta a casa.

L'Escola + Sostenible

L'Educació ambiental a l'Escola BetàniaPatmos

Josep Pascual, coordinador del Grup d'educació ambiental

La nostra Escola sempre ha donat una importància especial a les qüestions que fan referència als valors ambientals, a la sostenibilitat i al no malbaratament dels recursos, raó per la qual els nois i noies del centre han participat en múltiples activitats, degoteig constant tant a les aules, a proposta dels docents, com a partir de la invitació d'altres organismes i institucions que continuament ens demanen la nostra participació.

El repte actual és recollir aquestes múltiples accions que estem realitzant per analitzar-ne el rumb, observar les mancances i les repeticions, i prendre consciència del que estem fent bé i del que es podria millorar.

En efecte, a partir de converses amb la direcció del programa de l'Ajuntament de Barcelona Escoles més Sostenibles (E+S) sobre quin ha de ser el paper dels professors en l'àmbit de l'educació ambiental o per a la sostenibilitat i sobre quina ha de ser la tasca dels docents que tenen encarregada la coordinació d'aquests aspectes dins de l'escola, sorgeix la necessitat de compartir i conèixer les experiències d'altres centres. D'aquest primer de-

bat han nascut un seguit de sessions de formació que ens portaran a elaborar un projecte a tres anys per avançar en l'educació ambiental al nostre centre i a reformular el model organitzatiu de l'educació ambiental.

En el nostre cas, amb l'objectiu principal de millorar el coneixement i la participació dels docents en les qüestions relatives a la sostenibilitat i al medi ambient en el procés educatiu, ens plantejem realitzar en diferents fases el que podem anomenar ambientalització curricular o posada en valor dels continguts ambientals dins dels currículums de l'Escola. En una primera fase hem realitzat una enquesta adreçada a tots els docents de l'Escola amb l'objectiu de recollir les activitats que en educació ambiental s'estan duent a terme al centre en cada etapa, curs i àrea. Els paràmetres mesurats per aquest indicador han estat múltiples, us n'oferim els més rellevants.

Confirmem en gran part la nostra hipòtesi de partida. Portem a terme moltes accions, però aquestes pateixen un seguit d'estereotips que cal modelar i matissar. La gran majoria es practiquen des de les àrees de ciències o medi natural.

Pensem, però, que l'educació ambiental ha de ser un valor completament transversal i que ha de ser tractat des de tots els vessants, amb picades d'ull des de totes les perspectives possibles.

La temàtica d'aquestes accions també és objectiu del nostre estudi. Hi ha un àmbit que destaca per la seva evidència, els residus, que representen una tercera part de totes les accions que duem a terme. Tot i ser una característica habitual en molts centres, pensem que cal aconseguir que, percentualment, sense reduir-ne el nombre, perdin importància, donat que és un àmbit massa evident per als alumnes i molt treballat per campanyes externes a l'Escola. I és que cal anunciar que l'educació ambiental i la sostenibilitat és molt més que el tractament de residus.

En segon lloc hi trobem les activitats classificades com a valors. Considerem aquesta realitat com un fet positiu i a potenciar. Vivim en societat i aquesta es desenvolupa físicament dins la natura, entenent-la com a la totalitat del planeta que cal compartir i cuidar (us proposem una rellegida del pròleg del *Llibre de Sant Jordi 2015*).

En tercer lloc, s'han dut a terme moltes accions amb un alt valor en sostenibilitat amb l'objectiu de conscienciar i divulgar entre els membres de la comunitat educativa, i especialment entre els docents, els valors de l'educació ambiental, accions totes elles que es van iniciar el curs passat. Per exemple, dins d'aquestes estratègies, el curs 14-15 es va dedicar a la Terra, per la qual cosa es van implementar moltes noves activitats que s'han consolidat dins de les programacions de curs.

També cal recordar accions com la conferència d'Elvira Carles, presidenta de la Fundació Empresa i Clima, que va suposar una aportació al coneixement dels docents de la situació actual pel que fa al canvi climàtic. No ens oblidem per últim de destacar la participació de nois i noies de l'Escola en la redacció i signatura del Compromís ciutadà per la sostenibilitat, així com la presència del nostre centre en el Consell Ciutadà per a la Sostenibilitat de l'Ajuntament de Barcelona.

La darrera fase serà l'avaluació del procés, on caldrà decidir quins canvis s'han de proposar i descobrir les estratègies que ens permetran dur-los a terme. En efecte, en aquest moment el projecte

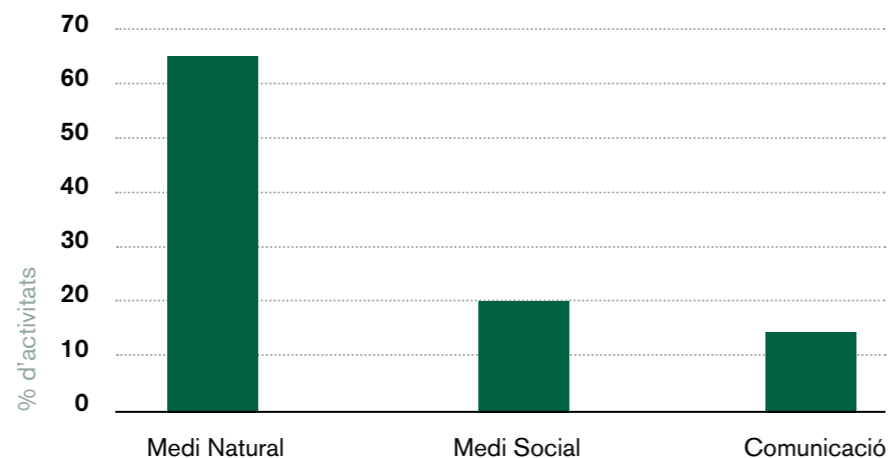
és en un punt on cal tornar a mesurar i valorar l'efecte de les accions endegades, avaluació que es durà a terme amb una nova enquesta que ha de recollir els canvis i noves accions iniciades.

Globalment cal concloure, doncs, que podem i hem de millorar la sensibilització per les qüestions relacionades amb el medi ambient i la sostenibilitat, projecte que ens ha d'empènyer a fer una evolució en el tractament de la transversalitat de l'educació ambiental. Ja no són només les àrees de ciències naturals o socials les que han de tractar aquestes qüestions; la nostra responsabilitat com a docents és la de preparar els joves per a un futur i una societat en la qual els valors de la sostenibilitat seran cada cop més importants.

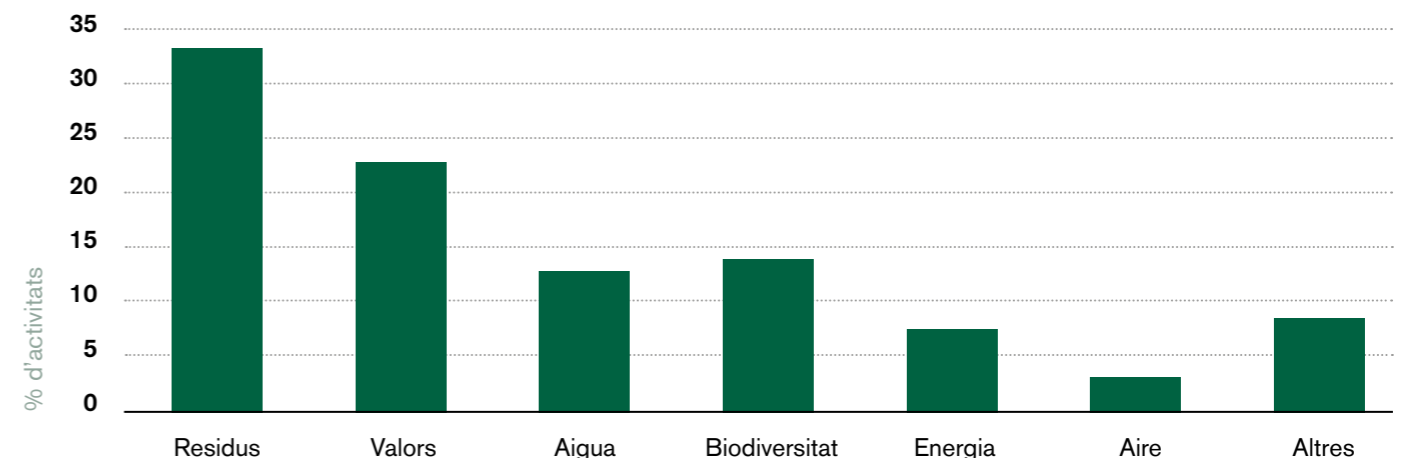
Són moltes les accions que s'han inclòs en els currículums de les diferents àrees, temes que anys enrere es deixaven de costat o per als darrers dies i que no s'acabaven treballant. Ara comencen a ser cabdals; el nostre entorn està prenent prou importància per entrar dins de les aules i formar part essencial dels continguts i els valors que estem tractant als estudiants.

«L'educació ambiental i la sostenibilitat és molt més que el tractament de residus.»

ACTIVITATS PER ÀREES

ACTIVITATS PER ÀMBITS

Activitats

PROJECTE HOME: La música crea vincles comunicatius i de cooperació amb escoles de tot el món

Ana Porcar, mestra de música

Durant el primer trimestre, alguns alumnes d'extraescolar de música de diferents etapes de la nostra Escola han participat en el projecte TEMPO, activitat en la qual han col·laborat escoles procedents de sis països diferents amb les quals els nostres músics han pogut compartir idees i expressar pensaments, emocions i sentiments amb l'objectiu d'enfortir a través de la música els vincles entre ells tot descobrint així una via de comunicació universal que els permeti apropar-se a diferents cultures i societats.

Diverses organitzacions com Playing for Change (www.playingforchange.org) o projectes de caire més educatiu com per exemple Voices around the World (www.voicesaround.com) van impulsar fa uns anys aquesta iniciativa amb la idea de reunir, enregistrar i filmar músics de diferents cultures per tal de poder fer lligams amb tot el món a través de la música. Amb aquests referents, aquesta proposta ha nascut amb la il·lusió i l'energia per tal que les escoles puguin comunicar-se, expressar-se i aprendre unes de les altres.

Cada escola ha versionat el tema musical «Home» d'Edward Sharpe & Magnetic Zeros. S'han repartit parts de la cançó, estrofes, tornades, parts rítmiques i instrumentals entre totes les escoles que han participat en el projecte, que les han treballades mitjançant *loops* per poder fer una única mescla. El resultat ha estat un videoclip on cada centre ha pogut expressar-se amb els seus recursos i els seus materials a la seva manera (el

podeu veure a <http://video.daina-isard.cat/video/149755214>).

Aquest audiovisual es presentarà a la XIII edició dels Premis el CAC a l'Escola, guardons que, com cada any, el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, amb la col·laboració del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, organitza. Aquesta iniciativa està adreçada a la comunitat educativa de Catalunya per tal de fomentar l'educació en comunicació audiovisual en el sistema educatiu i poder així premiar els projectes audiovisuals més originals i innovadors organitzats en l'àmbit escolar.

Per últim, no voldríem tancar aquest escrit sense, per una banda, agrair l'esforç i la il·lusió d'alumnes, personal docent i famílies de la nostra Escola, així com de la resta d'escoles participants, per fer possible aquest projecte fruit de l'estreta col·laboració entre tots ells; i, per una altra, sense desitjar molta sort als nostres participants al premi d'enguany.

Escanegeu-lo per veure el videoclip o feu clic aquí

ESCOLES QUE HI HAN PARTICIPAT

- Gymnasium Tritttau - Hamburg
- Internacional School of Louisiana - New Orleans
- Internacional School Bangkok - Bangkok
- The British School - Rio de Janeiro
- The Internacional School @Parkcity - Kuala Lumpur
- Daina Isard - Olesa de Montserrat
- BetàniaPatmos - Barcelona

